P.III. 1815

Serviciul-Mondial

Buletin internaţional de informaţii asupra problemei jidoveşti

APARE DE DOUA ORI PE LUNA IN 18 LIMBI
germană / engleză / franceză / rusă / ungară / spaniolă / română / olandeză / daneză
norvegiană / suedeză / sârbă / croată / bulgară / greacă / ucraineană / polonă / arabă

Număr special — Editura în Frankfurt/Main — Septemvrie 1943

P.IIII 741

Influenţa iudaică în Statele Unite ale Americei

(Partea a II-a: Wilson - Războiul mondial 1914/18 - Versailles) *)

de Locot.-Col. de Rotberg

Dacă facem abstracţie de războiul civil, putem afirma că secolul al 19-lea a constituit pentru Statele Unite ale Americei o lungă şi deosebit de prosperă perioadă de organizare, de colonizare, de desvoltare şi consolidare economică, cât şi de considerabilă lărgire a frontierelor sale. Celor 13 state federative care s'au unit în 1783 pentru a forma „Statele Unite ale Americei", li s'au aliat apoi şi altele, numărul lor sporind astfel până la 48, aşa încât astăzi ţara aceasta se întinde pe toată lărgimea continentului american de Nord dela Oceanul Atlantic până la cel Pacific, iar numărul locuitorilor e acum de 37 de ori mai mare de cum era în 1783. Ţara aceasta s'a revărsat astfel asupra unor regiuni care au aparţinut înainte vreme altor popoare şi altor oameni, iar metodele care au fost folosite pentru a pătrunde în spaţiul lor vital, n'au fost adesea nici paşnice, nici umane şi nici cinstite. Dar această extensiune s'a făcut spre binele „ţării lui Dumnezeu", aşadară din porunca şi voinţa nemijlocită a lui Dumnezeu, faţă de care trebue să înceteze orice critică.

Marele avânt economic al ţării şi principiile liberale după care a fost condusă, au fost în măsură să exercite o mare putere de atracţie în toată lumea, aşa încât din suprapopulata şi politiceşte atât de zbuciumata „lume veche" a prins să se reverse într'o măsură tot mai mare valul migraţiunii în spre această îndepărtată ţară a făgăduinţei.

Fireşte că marea mulţime de braţe muncitoare le erau Statelor Unite cât se poate de binevenite. Dar, pe de altă parte, ţara aceasta a fost în acelaşi timp inundată de tot felul de ciurucuri, de creaturi şi naufragiaţi ai vieţii care nu puteau constitui câtuşi de puţin o binevenită şi dorită creştere a populaţiei americane. De aceea s'au şi luat mai târziu măsuri tot mai severe pentru reglementarea imigraţiei care fusese la început cu totul liberă, şi aceasta cu tot principiul democratic al „egalităţii tuturor celor înzestraţi cu o faţă omenească". Cu această ocazie a răzbătut tot mai mult tendinţa de a feri continentul american de imigraţia elementelor mediocre sub raportul social.

Nu e de mirare că'n această modernă migraţiune a popoarelor elementul iudaic a fost reprezentat printr'un număr respectabil, căci Jidovii sunt înzestraţi de acum din naştere cu tendinţa de a adulmeca regiunile care prezintă condiţiuni deosebit de favorabile unor afaceri mănoase. Dar se părea că imigraţia

*) Prima parte a acestui articol a fost publicată în „Serviciul Mondial" nr. IV/12 din 15 Iunie 1943.

BIBLIOTECA ... Universitară

jidovească n'a cunoscut niciodată vreo restricţiune, căci uneori ea era atât de importantă încât izbutea să trezească serioase îngrijorări până şi'n această ţară a legendarei toleranţe democrate. Henry Ford a comparat acest val de emigranţi iudei cu „regruparea unei oştiri de milioane care, după ce şi-a făcut datoria în Europa, e adusă în America"[1]). Dar cu toate restricţiunile de ordin social şi sanitar care s'au pus imigrării, cea mai mare parte a acestor imigranţi jidovi au venit tocmai din Estul şi Sud-Estul Europei.

Evident că întocmai ca şi celelalte populaţiuni, aşa şi Jidovii erau supuşi restricţiunilor privitoare la imigrare. Dar — după cum ne atestă Iacob Klatzkin în „Grundlagen des National-Judentums" („Bazele Iudaismul naţional"), Jidovii au căutat mereu „să ocolească sau să înlăture" legile neiudaice sau — după mărturia lui Arnold Zweig din „Das ostjüdische Antlitz„ — să reacţioneze prin „mită, prin nerespectarea dispoziţiunilor şi prin şiretenie, şi să dea astfel singurul răspuns cuvenit din partea celui înzestrat cu calităţi superioare"[2]). Pentru a înlătura dificultăţile care s'ar putea ivi în calea celor ce ar voi să imigreze în noul continent, s'au înfiinţat atât în Statele Unite cât şi'n celelalte ţări diferite organizaţiuni iudaice, gata să sară în ajutorul coreligionarilor lor.

Cât de mare a fost succesul acestor organizaţiuni rezultă mai ales din faptul că numărul Jidovilor din Statele Unite care în anul 1818 nu era decât de trei mii de suflete, iar în 1848 de 50.000, s'a ridicat în 1888 la cifra de 400.000, în 1905 la peste 1,5 milion şi la începutul primului războiu mondial la aproape 3 milioane. Aşadară timp de 125 de ani ei s'au înmulţit înmiit! Deşi partea iudaismului la totalul populaţiei pământului e mai mică de 1%, totuşi Jidovii au participat la imigrarea americană dintre anii 1881 şi 1936 cu mai bine de 8,5%. In ultimii 18 ani ai perioadei arătate, ei au participat chiar cu 10% din totalul imigranţilor, iar în anul 1936 chiar cu 17%! La toate acestea trebue să mai ţinem seama de faptul că în urma crizei economice din 1929 şi a şomajului care i-a urmat, imigrarea în Statele Unite a scăzut într'un mod foarte simţitor.

Deşi — sau mai de grabă pentrucă — cifrele de mai sus sunt luate din izvor iudaic, ele sunt departe de a ne da o imagine exactă a situaţiei reale. Ele se referă numai la Jidovii de religie mozaică, aşa că Jidovii ceilalţi nu sunt cuprinşi în ele. Statistica populaţiilor din Statele Unite cuprinde 46 de categorii de popoare deosebite sub raportul rasial — dar nu cuprinde nici cea mai mică indicaţie despre Jidovi! Explicaţia e următoarea:

1. Legile rasiale germane arată precis cine trebue considerat ca Jidov şi cine nu. Majoritatea celorlalte ţări însă încă nu şi-au însuşit un punct de vedere clar în determinarea noţiunii de Jidov; de aceea ajungem la concluzia că alcătuirea unei statistici rasiale asupra populaţiei iudaice e un lucrŭ imposibil de realizat, dacă ţinem seama de numeroasele cazuri de schimbări de confesiune şi de căsătorii mixte.

2. Se ştie că Jidovii înşişi se împotrivesc cu înverşunare la orice încercare de stabilire exactă a numărului lor potrivit originei lor etnice.

Henry Ford a scris asupra acestui lucru următoarele: „Guvernul Statelor Unite poate să prezinte tot felul de statistici care privesc populaţia ţării. Imediat ce însă încearcă să stabilească cu preciziune numărul Jidovilor cu aşezare mai veche şi a celor imigraţi de curând, ‚guvernul iudaic' de pe lângă cel din Washington intervine energic şi zădărniceşte orice încercare de acest fel." Intr'un alt loc al cărţii sale, Ford ne arată că rezistenţe iudaice de asemenea natură s'au făcut simţite şi'n Senat şi au fost motivate cu pretextul că Jidovii nu sunt o comunitate rasială, ci doar una religioasă.[3])

Nu e greu să facem dovada că aici e vorba de o grosolană şi conştientă încercare de camuflare a iudaismului. Afirmaţia aceasta vom atesta-o prin câteva citate din izvoare iudaice:

1. „Jewish World" scria în numărul său din 22 Decemvrie 1922: „Jidovul rămâne Jidov, chiar dacă-şi schimbă religia ... pentrucă noţiunea de Jidov nu e determinată de religie ci de rasă."

2. Martin Buber vorbeşte în ale sale „Reden über das Judentum" („Cuvântări despre iudaism"), ediţia a II-a, despre „adevărul că sângele nostru e elementul creator în viaţa noastră."

3. Marc. J. Rees afirmă în a sa „Critique of the Jews": „Jidovii au o conştiinţă rasială cu mult mai desvoltată decât celelalte popoare şi ei au avut-o de când sunt Jidovi pe lume."

4. Cunoscută e şi afirmaţia lui Benjamin Disraeli din romanul său „Endymion": „Limba şi religia nu sunt elemente constitutive ale rasei; există un singur element care constitue rasa şi acela e sângele."[4])

Aceste exemple, al căror număr l-am putea înmulţi cu atâtea alte citate iudaice, ne arată lămurit că Jidovii se consideră — cu toată diaspora lor atât de îndelungată — drept o naţiune, drept un popor bazat pe o comunitate de sânge şi că deci accentuarea din partea lor că ar fi doar o comunitate religioasă, nu e decât o grosolană, dar totuşi din nefericire destul de eficace încercare de a-şi camufla existenţa şi mai ales maşinaţiunile. Aceste consideraţiuni ne arată ce mare greşală s'a comis în Spania medievală, când statul şi biserica au exercitat o mare presiune asupra Jidovilor, condiţionând rămânerea lor în ţară de trecerea la religia creştină. Aproximativ 1¼ de milioane de Jidovi au făcut atunci, sub presiunea evenimentelor, trecerea la religia creştină, dând naştere acelei categorii de semicreştini, cunoscuţi sub numele de marani care s'au răspândit apoi şi asupra altor ţări, ca — după ce şi-au însuşit nume neiudaice şi s'au camuflat astfel şi mai bine — să joace apoi un rol cu atâta mai nefast în interesul iudaismului mondial.

Deşi viaţa popoarelor nu prea cunoaşte noţiunea de recunoştinţă, totuşi se pare că cetăţenii Statelor Unite ale Americii au păstrat timp îndelungat în memoria lor faptul că Friedrich cel Mare a fost primul monarh european care a recunoscut noua înfiinţatul stat american.

Personalităţi germane proeminente ca generalul von Steuben şi mai târziu Karl Schurz şi-au dobândit în timpuri critice merite neperitoare pentru Statele Unite. Când în timpul războiului civil alte state europene, ca Anglia şi Franţa, au luat din interese egoiste, pe faţă sau pe ascuns, apărarea statelor rebele de Sud, Prusia a fost iarăşi statul la care guvernul federal a aflat un sprijin financiar sub forma unui împrumut. Imigranţii germani a căror parte la totalitatea populaţiei din USA e de 17%, au colaborat cu numeroase şi foarte valoroase puteri la desvoltarea vieţii economice şi culturale a ţării, iar noua lor patrie s'a putut bizui întotdeauna şi'n toate împrejurările pe loialitatea comunităţii germane.

Aşa se şi explică faptul că relaţiile germano-americane au fost chiar dela înfiinţarea Statelor Unite totdeauna dintre cele mai bune, sprijinite fiind pe o stimă reciprocă. Aceste relaţii n'au fost tulburate de nici un fel de divergenţe de păreri şi conflicte de interese — chiar şi din cauza spaţiului care desparte ambele ţări.

Pe la sfârşitul secolului al 19-lea această înţelegere perfectă a fost însă dintr'odată tulburată. Cauza principală a acestei indispoziţii rezida în versiunile necontrolate că Germania ar intenţiona să-şi însuşească un loc sau altul din emisfera vestică a pământului. E adevărat că declaraţiile oficiale ale guvernului german cu privire la completa falşitate a versiunilor puse în circulaţie au izbutit să restabilească bunele relaţii de altă dată, dar ele n'au fost totuşi în măsură să şteargă cu totul indispoziţia provocată, mai cu seamă pentrucă asemenea versiuni apăreau mereu iarăşi, indicând mereu alte pretinse revendicări de ale Germaniei.

Americanii au fost totdeauna foarte simţitori în chestiuni de acestea, după cum rezultă şi din celebra doctrină Monroe al cărei conţinut e în rezumat următorul:

1. Coloniile statelor europene în emisfera de apus a pământului sunt respectate de Statele Unite ale Americei.

2. Oricare altă colonizare pe care ar întreprinde-o statele europene de acum înainte pe această emisferă va fi considerată ca un act de dușmănie îndreptat împotriva intereselor Statelor Unite.

3. Statele Unite nu intenţionează să se amestece în chestiuni neamericane.

Nu încape nici o îndoială că dușmănia făţişe a Angliei şi aşezarea vremelnică a Rușilor în Alasca vor fi fost în măsură să trezească vii îngrijorări în cercurile politice ale Statelor Unite ale Americei. Dar nu mai puţin adevărat este că e nevoie de o bună doză de o exagerată conştiinţă şi mândrie de sine pentru a declara că toată emisfera de vest a pământului, aşadară ambele continente americane, constitue sfera exclusivă a intereselor americane, în care alţii n'au ce căuta.

Ce n'ar fi dat Germania să fi putut şi ea să aşeze în jurul ei o asemenea zonă de apărare, oricât de modestă, în loc de a fi mereu înconjurată de dușmani răuvoitori care se uitau chioriș la fiecare pas al desvoltării sale naţionale şi erau oricând gata să-i facă tot felul de dificultăţi.

De altfel doctrina Monroe a fost îndeajuns de criticată şi'n cercurile americane din cauza posibilităţii ce o prezinta de a fi interpretată în diferite chipuri. Dacă ar fi să ne gândim numai la interpretarea pe care o dă Roosevelt noţiunii de „emisfera de vest" şi încă ne-am convinge că cel puţin în această privinţă America e într'adevăr ţara „tuturor posibilităţilor."

De altmintrelea e un fapt prea bine cunoscut că politica Statelor Unite ale Americei a şi dat diferite interpretări doctrinei Monroe. Uneori i se dădea o mare atenţie acestei doctrine, alteori însă era trecută cu totul sub tăcere, după cum dictau interesele momentane. Dacă n'ar fi fost aşa, atunci n'ar fi existat niciodată americani în Hawai, în Filipine, în Orientul apropiat, în Africa de Nord şi de Vest. Vrednic de reţinut e şi faptul că doctrina Monroe e un memoriu elaborat de preşedintele Monroe, care însă n'a fost niciodată acceptată de Congresul federal. Astfel doctrina Monroe nici n'a avut vreodată caracterul unei declaraţii publice a guvernului american[5]). De aceea e un fapt aproape inexplicabil, cum de a putut să ajungă totuşi la o atât de mare celebritate în toată lumea. In faţa acestei situaţii, toată discuţia contradictorie care s'a purtat în jurul ei, n'a avut nici un sens.

Cât despre versiunile amintite mai sus s'a putut constata mai târziu că ele au fost puse în circulaţie de Englezi. Ce scop au urmărit Englezii cu lansarea unor ştiri ca acelea? După cum se ştie, Anglia — şi anume Anglia singură — a fost învestită cu misinnea divină de a stăpâni mările şi căile comerciale transoceanice. Toţi ceilalţi în afară de Englezi care se folosesc de acele căi de comunicaţie, o fac numai cu aprobarea binevoitoare a Angliei. Aceştia se pot aştepta oricând la un refuz din partea Angliei şi la interdicţia de a mai circula pe căile dominate de ea. Astfel Marea Britanie n'a văzut cu ochi buni desvoltarea economică a Germaniei şi nici creşterea continuă a comerţului transoceanic al acesteia. Astfel Londra se gândea tot mai serios la necesitatea de a îndepărta mai de grabă sau mai târziu pe incomodul concurent german; în acelaşi timp Londra şi-a dat seama că aceasta nu se poate înfăptui cu mijloace diplomatice, nici măcar cu cele mai iscusite, ci doar numai cu puterea armelor. Pentru un conflict armat însă, Anglia singură nu s'a simţit niciodată destul de puternică, aşa încât s'a văzut nevoită să încerce aceasta cu cât mai mulţi aliaţi şi în primul rând cu ajutorul american. Firește însă că aplicarea unui asemenea plan cerea pur şi simplu o schimbare radicală în orientarea politicei sale externe, care timp de mai bine de 100 de ani a fost îndreptată împotriva Statelor Unite ale Americei. Englezii s'au hotărît deci să bătătorească această cale cu totul nouă şi au început prin a-l linguşi pe „marele frate anglo-saxon", de care-l leagă „interese comune", iar pe de altă parte să acuze Germania de intenţii necurate, acuzaţii şi intrigi în care Englezii s'au dovedit întotdeauna maeştri neîntrecuţi.

[1]) Henry Ford: „Der internationale Jude", vol. 2, pag. 9.

[2]) Citat după Franz Rose: „Juden richten sich selbst", pag. 276 şi 279.

[3]) Op. cit. pag. 9 şi 11.

[4]) Citat după Jonak von Freyenwald: „Jüdische Bekenntnisse aus allen Zeiten und Ländern", pag. 36—42.

[5]) Bratter: „Amerika: von Washington bis Wilson", pag. 228—229.

Nu e greu să se arate că adevăratele cauze care au condus la războiul mondial 1914/18 sunt a se căuta în misiunea deosebită pe care socot Englezii că le revine s'o îndeplinească pe acest pământ şi'n grija lor de a-şi păstra egemonia comercială mondială. Astfel H. St. Chamberlain, care a scris foarte importante lucrări cu privire la războiul mondial, aminteşte în una din ele de o convorbire pe care a avut-o William Burgess, profesor pentru dreptul naţiunilor, cu un Englez bine orientat în problemele vieţii practice. La întrebarea celui dintâi ce ar face Anglia dacă într'o bună zi i s'ar ivi în cale un concurent serios care s'ar dovedi a-i fi superior, a primit răspunsul semnificativ: „Pe acest concurent vom trebui să-l distrugem cu forţa."[6])

Chamberlain şi contele Reventlow, un bun cunoscător al referinţelor engleze, sunt de acord în a afirma că faimosul dicton „We must cripple Germany!" circula de acum în Anglia în al 9-lea deceniu al secolului trecut.[7])

In revista „Saturday Review" din 1897 s'au tipărit următoarele rânduri: „Anglia şi Germania se află în concurenţă în fiecare colţ al pământului. Un milion de conflicte mărunte vor provoca cel mai mare război pe care l-a văzut vreodată omenirea. Dacă Germania ar fi mâne distrusă, atunci n'ar exista un Englez care să nu devie cu atâta mai bogat. Ani de zile au luptat unele popoare pentru un oraş sau pentru un drept de succesiune. Şi acum să nu poarte ele război pentru un comerţ care aduce anual un venit de 5 miliarde?"[8])

Cunoscută e şi lucrarea premiată a unui Englez, ofiţer de marină, din anul 1909, în care citim printre altele:

„Nu intrăm în război pentru motive de ordin sentimental. Mă îndoesc c'am făcut-o vreodată. Războiul e rezultatul unui conflict de ordin comercial. Ţelul său e de a-i impune inamicului nostru cu forţa acele relaţii comerciale pe care le socotim avantajoase pentru noi. Purtăm războaie din diferite pretexte, dar la baza fiecăruia e un conflict de ordin comercial."[9])

Deosebit de revelatoare e şi această afirmaţie, apărută în anul 1906 în „British Israel Truth":

„... Putem aştepta schimbări importante dela viitorul război mondial care a fost hotărît să izbucnească între popoarele europene."[10])

In acelaşi fel a vorbit şi Louis Botha, cu prilejul şederii sale în Kissingen în anul 1909, către cunoscuţi Germani, despre apropiatul război anglo-german care „e inevitabil, indiferent ce-ar întreprinde guvernul german".[11])

Şi totuşi la Versailles i-a fost atribuită Germaniei vina de a fi deslănţuit acest război care de fapt fusese hotărît mai de mult în culise. Contele Reventlow a scris odată în cursul războiului mondial în „Deutsche Tageszeitung" următoarele rânduri:

„Ori din care parte examinăm politica şi diplomaţia Marei Britanii, pretutindeni vom afla exemple clasice de minciună şi josnicie şi totdeauna, fără excepţie, ca scop final subminarea, paralizarea şi nimicirea Germaniei, a comerţului şi a puterii sale."[12])

H. St. Chamberlain a confirmat această părere prin următoarele cuvinte ce le găsim în scrierile sale:

„Nimicirea Germaniei de sub conducerea Prusiei e de ani de zile dorinţa mărturisită şi nemărturisită cât şi intenţia tot mai hotărîtă a tuturor politicienilor englezi."[13])

Afirmaţia inofensivă a lui Lloyd George, potrivit căreia popoarele ar fi fost „vărîte şi prăbuşite" în acest război, nu se mai poate menţine, faţă de contradovezi ca cele exprimate mai sus.

Dacă însă cele cuprinse mai sus ne arată că vina principală a izbucnirii primului război mondial o poartă politica englezască, aceasta nu constitue câtuşi de puţin o despovărare pentru iudaismul mondial. Căci ce înţelegem aici prin „politică britanică"? Clasele conducătoare ale Angliei sunt atât de iudaizate, încât nici că se mai poate trage o linie de demarcare între interesele iudaice şi cele britanice. In tot cazul nici o hotărîre nu se poate lua în Anglia în chestiuni atât de importante, fără consimţământul şi colaborarea iudaismului.

Firesc că n'a fost un lucru tocmai uşor de a-i porni împotriva noastră într'un front comun pe toţi duşmanii noştri. In Paris, unde ideea de revanşă nu se stinsese niciodată de tot, ci-şi aştepta doar ceasul, această iniţiativă a putut fi realizată foarte repede. Nu tot aşa însă stăteau lucrurile în USA şi'n Rusia. In aceste state a fost nevoie de o schimbare principială în ce priveşte relaţiile lor cu Marea Britanie. Căci ţarismul autoritar şi antiiudaic nu se bucura — după cum am amintit mai sus — în USA de nici un fel de simpatie, iar pe de altă parte Rusia şi Marea Britanie erau de decenii întregi rivali neîmpăcaţi în Asia.

E un lucru lesne de înţeles că schimbări cu consecinţi atât de importante în relaţiile internaţionale n'au putut fi prilejuite de către o singură putere, oricât de influentă ar fi fost ea, ci ele trebue să fie opera unor puteri internaţionale şi supratatale. Nici nu e greu să le identificăm, dacă ne gândim că Anglia e una dintre cele mai puternice sau poate chiar cea mai puternică cetate francmasonică din lume. Toţi bărbaţii cu rol de conducere în ţară, începând cu membrii familiei regale, aparţin prin tradiţie francmasoneriei, iar legăturile francmasonice se răspândesc apoi din Anglia în toate părţile lumii. Regele Eduard al VII-lea n'a aparţinut lojei francmasonice — ca atâţia nobili englezi — doar ca element decorativ, ci ca un „frate" foarte activ şi investit cu numeroase funcţiuni importante. Acest promotor al politicei de încercuire a Germaniei a fost astfel sărbătorit în cercurile lojelor ca unul dintre cei mai mari francmasoni ai tuturor timpurilor. Cunoaştem toate relaţiile sale foarte intime şi care numai „regeşti" n'au fost, cu iudaismul, care au mers atât de departe încât a admis ca Jidovi bogaţi să-i achite marile sale datorii făcute la jocurile de hazard. Acest singur fapt ne dă o imagine cât se poate de limpede de gradul de dependenţă ruşinoasă în care a ajuns acest bărbat faţă de prietenii săi Jidovi.

In anul 1934 s'a deschis în Geneva un congres iudaic mondial. In Orientul îndepărtat tensiunea ruso-japoneză atinsese pe atunci un aşa de mare grad, încât izbucnirea războiului n'ar fi constituit o surpriză pentru nimeni. Iată însă că acest congres iudaic a arătat într'o rezoluţie necesitatea despovărării Rusiei în Orientul îndepărtat, pentru ca să i se dea astfel posibilitatea de a se dedica în mai mare măsură problemelor sale europene. Şi de fapt a urmat o simţitoare distindere în relaţiile dintre Japonia şi Rusia, şi n'a trecut timp tocmai îndelungat şi tratatele militare dintre Moscova, Paris şi Praga deveniseră un fapt îndeplinit! Dacă ţinem seama de faptul că organizatorii acestui congres iudaic stau în cele mai strânse relaţii cu potentaţii lui „Bnai Brith" din New York, atunci ne putem da seama de ce fel de puteri determină în culise aşa numita „politică mondială" şi cine au fost aceia care au creat premisele marei catastrofe din 1914/18.

Cititorii noştri vor înţelege acum de ce ne ocupăm şi cu probleme ca acestea care par a nu avea nici o legătură cu stările de lucruri din America. Vedem însă că ele constituie cadrul necesar pentru explicarea chestiunilor care ne preocupă.

In Noemvrie 1912 profesorul de istorie Woodrow Wilson a fost ales ca preşedinte al Statelor Unite. Lumea a văzut în el un idealist, mai mult un savant decât un om de stat, foarte ambiţios, îngâmfat şi încăpăţinat, dar totuşi uşor influenţabil, cu deosebire în probleme economice pentru care nu avea nici o înţelegere şi nici un interes. Lloyd George l-a caracterizat în amintirile sale — probabil cu bună dreptate — ca fiind „o fire prin excelenţă contradictorie."

Deosebit de puternice au fost influenţele care le exercitau asupra sa persoanele din anturajul său nemijlocit, dintre care trebue să amintim în primul rând pe misteriosul colonel House, consilierul său de încredere. In problemele economice stătea cu totul sub dependenţa lui Bernard M. Baruch, care a fost şi pe atunci — cum e şi în prezent — dictatorul economiei Statelor Unite. Cercurile iudaice îl numeau „proconsulul Statelor Unite", ba şi „preşedintele neoficial" sau şi „principele jidovimii". Aceste denumiri ne arată puterea influenţei sale şi el însuşi a declarat odată că a avut „mai multă putere în Statele Unite decât oricare altul." In această ordine de idei să nu uităm că în acelaşi timp un alt reprezentant de frunte al neamului lui Israel, Walter Rathenau, a fost dictatorul întregii economii de război a Germaniei. Tot din cercul restrâns de colaboratori de ai lui Wilson a făcut parte şi Brandeis, mort de curând, pe atunci judecător la Curtea federală supremă, ca şi cunoscutul mare rabin Stephen Wise, deci numai Jidovi dintre cei mai influenţi.

Pe vremea când doi candidaţi la preşedenţia statului mexican se combăteau (în 1913) cu înverşunare, Wilson a semnat un decret prin care interzicea cu desăvârşire să se furnizeze arme vreuneia dintre partidele în luptă. Dacă ar fi păstrat şi'n războiul mondial aceeaşi atitudine cu adevărat neutrală, atunci lumea ar fi fost cruţată de multe nenorociri. E adevărat că în 1914 Wilson a declarat că Statele Unite trebue să rămână „formal şi de fapt neutrale, nepărtinitoare în gând şi'n faptă". Din nefericire dânsul nu s'a ţinut însă de cuvânt.

Cercuri americane foarte influente şi ataşate Angliei, înainte de toate din marea finanţă şi din industria de armament, care voiau să profite de pe urma războiului, au urmărit din capul locului un alt curs al lucrurilor. După o scurtă rezistenţă Wilson a cedat şi a permis să se livreze material de război duşmanilor Puterilor Centrale. Încă la începutul anului 1915 industria americană de război primise atâtea comenzi, încât i-ar fi trebuit doi ani şi jumătate că să le poată executa pe toate. Acesta a fost începutul nenoricirii. Dar duşmanii noştri nu le ceruseră Americanilor numai material de război, ci şi bani. Şi această cerere a provocat foarte pronunţate divergenţe de păreri, amănuntele cărora le aflăm în cartea istoricului american Charles Callan Tansill, scrisă cu acest prilej[15]). După discuţii contradictorii şi îndelungate s'a ajuns la un compromis care nu permitea acordarea de împrumuturi, admitea însă acordarea de credite pentru plata materialului de război. Astfel cercurile marei finanţe din anturajul lui Morgan şi Warburg au izbutit să-şi impună părerea şi bine înţeles că au şi făcut afaceri formidabile.

Casa bancară Morgan nu e o firmă jidovească, întreţine însă legături de afaceri cu foarte largi cercuri jidoveşti. După propria mărturisire a proprietarului, această bancă n'a fost pe atunci „nici un moment neutrală" şi a fost „un duşman de moarte al unei împăciuiri care ar fi adus după sine o renunţare completă la toate interesele sale." Această mărturisire e în deplină corelaţie cu faptul că propunerea de pace a Germaniei din 1916 a provocat o groaznică panică la bursele americane. Capitaliştii americani n'au putut vedea în această propunere de pace decât doar o gravă periclitare a afacerilor lor. Panica dela bursele americane a dispărut abia după respingerea propunerii germane[16]). Astfel afacerile au fost salvate! — „Războiul", a declarat în Martie 1917 Jidovul Isaac Marcussohn, „e o uriaşă întreprindere economică, în care aspectul cel mai frumos nu-l constitue eroismul soldaţilor, ci organizarea economică; America e mândră de starea economică pe care o are." Din aceste cercuri capitaliste îşi trage originea şi afirmaţia semnificativă că „o sôcietate anonimă nu poate trăi din patriotism, ci din dividende." Trebuie să recunoştem că'n războiul mondial n'au lipsit dividendele. Astfel, bunăoară, uzinele de muniţii şi materii explozive Dupont au putut să ofere acţionarilor lor dividende de 458% şi acţionarii altor uzine de înarmare n'au fost de bună seamă nici ei condamnaţi la foame!

---

[6]) H. St. Chamberlain: „Deutschland—England. Aus den Schriften zum Weltkrieg", pag. 151.
[7]) Op. cit. 6, pag. 97.
[8]) Franz Rose: „Wieder Weltkrieg um Juda?", pag. 147.
[9]) Graf Reventlow: „Wir erinnern uns . . .", pag. 13—14.
[10]) Ludwig Pauler: „Geheimschlüssel zur Weltpolitik", pag. 24.
[11]) Franz Rose: „Das ist Churchill", pag. 39.
[12]) Ob. cit. 9, pag. 35.
[13]) Ob. cit. 6, pag. 94.
[14]) Ludendorff: „Kriegshetze und Völkermorden in den letzten 150 Jahren im Dienste des ‚Allmächtigen Baumeisters aller Welten'", pag. 68.
[15]) Charles Callan Tansill: „Amerika geht in den Krieg."
[16]) Dr. Paul Bang: „Amerika", pag. 78.

Reversul acestei hotăriri însă a fost că prin creşterea neîncetată a creditelor acordate, Statele Unite au avut tot interesul ca debitorii să iese învingători din acel război, iar când lucrul acesta devenise foarte dubios, ele s'au văzut silite să intre în război pentru a-şi salva capitalul. Acesta însă a fost tocmai ţelul pe care l-au urmărit mai de mult cercurile iudeo-francmasonice.

Semnificative sunt în această ordine de idei şi cuvintele pe care le-a rostit în anul 1910 amiralul american Sims, cu ocazia unei vizite pe care a făcut-o în Anglia: „In cazul unui război germano-englez — a spus amiralul — Statele Unite îşi vor da ultimul dolar şi ultima picătură de sânge pentru Anglia." Wilson i-a vorbit încă din 1912 secretarului său particular despre viitorul războiu şi a instituit în 1916 o comisiune pentru pregătirea lui. Baruch însă a declarat mai târziu făţiş în faţa unei comisiuni de ancheta: „Incă în anul 1915 am ştiut că America va intra în război şi am elaborat încă de pe atunci un plan care să aducă în caz de război sub control şi dictatură toată economia americană." In sfârşit secretarul de stat Lansing care l-a scos din funcţiune pe predecesorul său Bryan — care era un neintervenţionist convins — a declarat în 1917 că „pentru ei războiul nu poate izbucni niciodată prea de grabă."

Pe când după culise se lucra febril la pregătirea războiului, Wilson rostea discursuri făţarnice, pentru a pregăti terenul în vederea realegerii sale la preşedinţia statului, dându-se ca „cel ce ţine războiul departe de ţara sa!" La finea lui 1916 a şi fost ales a doua oară — iar la 6 Aprilie 1917 a semnat declaraţia de războiu! Dacă secretarul de stat Drul Paul Bang afirma în excelentul său studiu despre Statele Unite ca modul de a acţiona a lui Wilson constitue de fapt „o escrocherie comisă pe spinarea poporului" şi ca o asemenea politică nu e decât o „politică de consumatori de cadavre"[17]), apoi nu putem să nu recunoaştem că a avut dreptate.

Despre rolul pe care l-a jucat în aceste evenimente nenorocite declaraţia Balfour, am amintit de acum în prima parte a acestui articol. Dar în această legătură de idei nu putem trece cu vederea faptul că guvernul britanic a luat în colocul său un păduche dintre cei mai răi. Acest guvern a fost silit să ţie mereu în cumpănă pretenţiunile iudaice şi cele arabe, şi când socotea că trebue să le facă uneori oarecare concesiuni Arabilor, era imediat asaltat din partea iudaică. Astfel, bunăoară, Englezii au fost nevoiţi să înghită odată din partea Jidovilor aceste nu tocmai amabile dar destul de profetice cuvinte ale lor, şi anume: „ei vor rămâne în Palestina, indiferent dacă le place sau ba Englezilor; ba ei vor ajunge să trăiască chiar şi într'o Palestină mai mare, când nu va mai fi rămas nimic din Imperiul Britanic!" Fireşte că Englezii nu-şi vor fi imaginat că „milioanele de supuşi credincioşi" despre care le-a vorbit odinioară Herzl, se vor schimba atât de repede la faţă! Dar în cei 300 de ani de înfrăţire cu „poporul ales", Englezii ar fi avut într'adevăr destulă vreme pentru a-i cunoaşte pe Jidovi, aşa cum sunt în realitate: linguşitori şi supuşi, câtă vreme au de revendicat ceva; provocatori şi obraznici, când li se pare a fi stăpâni pe situaţie.

După declaraţia de război, Wilson s'a dus la mormântul lui Washington pentru a rosti acolo un discurs, ireproşabil sub raportul formal, dar plin de inexactităţi în fond. Discursul său a culminat în acuzarea făţarnică că „duşmanii Americei ar fi silit toate popoarele pământului să se angajeze în această operă de distrugere!"

După cum se ştie, după război, Wilson s'a văzut silit să mărturisească în mod făţiş că Statele Unite ar fi intrat în orice caz în război, aşadară şi fără „Lusitania" şi submarinele germane. Fireşte că Wilson a trecut sub tăcere faptul că n'a luat această hotărire din proprie iniţiativă, ci sub presiunea şi în interesul clicei iudaice din anturajul său. Henry Ford a scris următoarele cuvinte cu privire la această chestiune: „Ideea de a duce America în război n'a fost a sa, precum n'a avut nici o părere despre felul cum să se poarte războiul şi să se încheie pacea. Indărătul şi deasupra lui stătea Baruch; acesta l-a însoţit la Paris şi a părăsit cu el pământul european pe bordul vaporului „George Washington", abia după aranjarea tuturor chestiunilor potrivit cu vederile lui Baruch şi a oamenilor săi care formaseră anturajul cel mai restrâns al lui Wilson."[18])

In acelaşi fel scria şi „Petit Journal" din Paris: „In momentul în care a prezintat contelui Bernstorff hârtiile, în spatele preşedintelui stătea umbra capitalului american."[19])

Cercuri largi ale poporului american erau pe deplin conştiente de lucrul acesta şi vorbeau făţiş despre „Wallstreet-War", războiul celor din Wallstreet.

Era puterea în faţa căreia a fost nevoit să se plece şi o altă personalitate, mult mai importantă decât Wilson, „puterea misterioasă a finanţei căreia nu i se poate nimeni opune, nici măcar cel ce s'a chemat Napoleon!"[20])

Şi Henry Ford e de aceeaşi părere când zice că Wilson a mărturisit că a fost ameninţat că se vor comite indiscreţii cu privire la viaţa sa particulară de altă dată, dacă nu va urma întocmai staturile consilierilor săi jidovi. Oricum aceasta ar corespunde întocmai metodelor jidoveşti. Fapt este însă că cercuri largi ale poporului american se simţeau, cu drept cuvânt, înşelaţi de această atitudine a lui Wilson. Această decepţie a exprimat-o şi un senator american care a vorbit despre „cea mai ruşinoasă escrocherie din viaţa democraţiei americane." Intre timp Roosevelt s'a străduit să-l întrecă pe înaintaşul său în acest record al minciunii şi falşităţii.

Dar şi'n susţinerea celor 14 puncte ale sale, Wilson s'a arătat tot atât de nesincer ca şi la intrarea în războiu a Statelor Unite. Declaraţii suplimentare precizau în mod expres că e vorba de o pace „fără anexiuni, contribuţiuni şi sancţiuni", o pace care „să se sprijine atât pentru prieteni cât şi pentru duşmani pe dreptate." E de prisos să mai insistăm asupra faptului câtă deosebire a fost între declaraţii de felul acesta şi realitatea de mai târziu!

Wilson a căutat să se desvinovăţească prin afirmaţia că nu cunoscuse convenţiile care le încheiaseră Aliaţii întreolaltă. Dar chiar şi'n acest caz nu-i era permis să treacă cu vederea faptul că şi-a dat cuvântul nu în calitate de profesor, ci de preşedinte al Statelor Unite. Ar fi fost deci obligat să-l respecte cu orice preţ, chiar pentru onoarea ţării sale.

Dar afirmaţia lui Wilson e contrazisă de cea a ministrului preşedinte Balfour, care susţinea a-l fi informat pe Wilson cu ocazia şederii sale în USA asupra tuturor chestiunilor. Dar afară de Balfour, şi ministrul britanic al propagandei Northcliffe a stat în 1916/17 timp de câteva luni în USA, unde a avut convorbiri amănunţite cu Wilson şi cu House. E greu de închipuit că Northcliffe care cunoştea exact intenţiile guvernului britanic, să fi lăsat în această privinţă în necunoştinţă de cauză pe Wilson şi House.

Adevăratele legături dintre diversele întâmplări din această perioadă istorică ies abia atunci bine la iveală, când le privim prin prizma influenţelor francmasonice, care au fost hotărîtoare la deslănţuirea, conducerea şi terminarea acestui război.

Astfel asasinatul dela Sarajevo s'a dovedit a fi o crimă curat francmasonică. Acest asasinat a fost hotărît încă în anul 1912 la Paris într'o lojă a Marelui Orient[21]). El a fost pregătit în elementele sale cu ştiinţa şi sprijinul guvernului sârbesc, a principelui de coroană de atunci, (a viitorului rege Alexandru, omorît la Marseille) şi de ministrul plenipotenţiar şi ataşatul militar rus din Serbia. Acest asasinat trebuia să aibă rolul unui „chibrit" care să „aprindă depozitul cel prea încărcat de pulbere." Unul dintre vinovaţii principiali ai acestui asasinat, Ciganovic, a izbutit să se refugieze în America cu un paşaport falş, iar după război a fost împământenit în apropiere de Uesküb. Organizatorul principal al acestei afaceri tenebroase, colonelul sârb Dimitrijewitsch a fost împuşcat la Salonic în 1917 sub un pretext oarecare, pentru a face să dispară cel ce ştia prea multe despre toată această chestiune[22]). (Pseudonimul său a fost „Apis"; Bruno Brehm a intitulat după el primul volum al celebrului său roman „Apis und Este".)

Incă cu şase ani înainte de izbucnirea războiului, francmasonii sârbi au lansat un manifest către toţi francmasonii Europei de a-i sprijini în lupta lor împotriva Austriei[23]). Un apel asemănător a îndreptat în 1915 Marele Orient şi Consiliul Suprem din Belgia către francmasonii americani[24]).

In Ianuarie 1917 a urmat un nou apel către francmasonii lumii întregi „pentru crearea unui orânduiri mondiale care să se sprijine pe pricipiile francmasoneriei". In Martie 1916 foaia francmasonică „The American Freemason" recunoştea făţiş că: „Acest război e un război al francmasoneriei", în care se dă o luptă hotărîtoare pentru idealurile francmasonice."[25]) Fapt este că lojele francmasonice erau pe atunci pretutindeni locurile celei mai neînfrânate agitaţii împotriva Germaniei.

La 28 Iunie 1917 s'a deschis la Paris un congres al francmasoneriei internaţionale care n'a înnoit numai apelul către fraţii de pretutindeni de a ajutora cu toate puterile acţiunea francmasoneriei, dar la care au mai fost discutate în amănunt şi stabilite condiţiunile pentru încheerea păcii viitoare. Aceste condiţiuni s'au dovedit apoi a fi fost identice cu cele impuse prin tratatele încheiate. Congresul s'a ocupat îndeosebi cu problema Ligii Naţiunilor, care corespundea întocmai cu ţelurile urmărite de francmasonerie şi a cărei fiinţă, structură şi scop au purtat pecetea spiritului francmasonic. E semnificativ faptul că în timpul discuţiunilor asupra constituirii acestui for internaţional, unii francmasoni au susţinut părerea ca numai statele conduse de francmasoni să fie admise în Ligă!

Dacă ne mai gândim şi la activitatea francmasonică a „fratelui" Eduard al VII-lea de care am amintit mai sus, atunci putem avea o imagine destul de fidelă a conspiraţiei francmasonice care stă la baza acelui război şi a condiţiunilor în care s'a încheiat pacea. „Când vorbesc lojele — scrie Karl Heise la pagina 176 a cărţii sale pe care am mai citat-o şi'n altă parte a acestui articol — atunci trebue să tacă popoarele!"

Cu atâta mai importantă este întrebarea dacă Wilson a făcut parte din Asociaţia conspiratorilor masoni. Mulţi au negat că şi Wilson ar fi fost un „frate" francmason, totuşi toate faptele sale politice ne îndeamnă să credem că nici el n'a rămas în afara acestei organizaţii. Fapt cert este că Wilson a fost membru în asociaţia „Odd Fellows", un ordin asemănător cu cel francmasonic, din care fac parte 2.5 milioane de bărbaţi şi un milion de femei şi e astfel destul de răspândit în Statele Unite. E adevărat că la începuturile sale această asociaţie n'a urmărit decât scopuri cinstite şi clare pentru toată lumea, mai târziu însă a fost inundată de fraţii din „Bnai Brith" care au îndreptat-o tot mai mult în spre apele iudeo-francmasonice. Semnificative sunt până şi denumirile lojelor feminine care-şi zic „Lojele Rebecca"![26])

Karl Heise care de sigur că e foarte bine informat asupra stărilor de atunci din Statele Unite, scrie următoarele despre Wilson:

„Dacă-l judecăm după cuvântările, declaraţiile şi activitatea sa, atunci Wilson e un francmason, chiar dacă e „fără şorţ şi fără mistrie". Toată activitatea sa poartă atât în formele cât şi'n conţinutul ei pecetea nedesmînţită a tradiţiilor francmasoneriei politice."[27])

Apoi în alt loc:

„Trebue mai întâi să constatăm că preşedintele Woodrow Wilson şi-a orientat politica şi guvernarea

[17]) Op. cit. 16, pag. 67 şi 69.

[18]) Op. cit. 1, vol. 2, pag. 34.

[19]) Op. cit. 16, pag. 74—75.

[20]) Louis Ferdinand Céline: „Die Judenverschwörung in Frankreich", pag. 292.

[21]) Op. cit. 10, pag. 115. — şi Karl Heise: „Entente-Freimaurerei und Weltkrieg", pag. 76.

[22]) Arthur Ponsonby: „Lügen im Kriege", pag. 41—47.

[23]) Karl Heise: „Entente-Freimaurerei und Weltkrieg", pag. 81.

[24]) Op. cit. 23, pag. 283.

[25]) Hermann Wanderscheck: „Höllenmaschinen aus England", pag. 15.

[26]) Walter Freund: „Die großen Unbekannten in der amerikanischen Weltpolitik", pag. 30—33.

[27]) Op. cit. 23, pag. 189.

în întregime şi totdeauna potrivit concepţiilor francmasoneriei mondiale. Ştim precis că a fost bine informat asupra intereselor deosebite pe care le nutreau cercurile secrete ale francmasoneriei şi că s'a interesat personal de satisfacerea lor. Şi putem adăoga că Wilson încheiase încă în primăvara anului 1915 un tratat secret cu Anglia, prin care se obligase să între în războiu împotriva Germaniei ... Cu toate acestea la interpelarea făcută în Senatul Statelor Unite de către Borah şi Johnson, Woodrow Wilson a răspuns că n'a avut cunoştinţă de existenţa unor tratate secrete şi că a aflat de ele abia în Paris. Dar nu are aşa de mare importanţă faptul dacă Wilson a fost înscris formal în francmasonerie sau dacă-a fost numai un „frate fără şorţ şi mistrie." Declaraţiile sale zgomotoase se aseamănă în de-ajuns cu frazeologia francmasonă şi tot anturajul său, toţi consilierii şi colaboratorii săi sunt, iar predecesorii săi dela preşedinţia Statelor Unite, dela Washington şi până la el, au fost francmasoni. Ziarul „Das Schweizerische Sonntagsblatt" aminteşte în numărul său din 22 Noemvrie 1918 în două rânduri că Wilson e francmason şi vorbeşte de „progresul regretabil pe care-l realizează societăţile secrete din America având în fruntea lor pe Wilson ... Toată atitudinea lui Wilson din cursul întregului războiu a fost chiar dela început cât se poate de făţarnică ... Astfel dacă ţinem seama de influenţa covârşitoare pe care o exercită francmasoneria în viaţa Statelor Unite, atunci ne apare ca un lucru de sine înţeles că Wilson nu poate guverna decât numai în deplin acord cu principiile francmasonice care domină viaţa publică a Statelor Unite."[28])

Nu lipsesc nici bănuieli destul de temeinice că la realegerea lui Wilson din Noemvrie 1916 au jucat un mare rol şi paralele lojelor britanice.

Mai amintim aici şi de telegrama pe care Marele Orient a adresat-o lui Wilson cu prilejul intrării în războiu a Statelor Unite. Iată ce putem citi în această telegramă: „Strângându-vă frăţeşte mâna, ni se pare că simţim ceva din strângerea de mână care i-a unit acum mai bine de 100 de ani pe Lafayette şi Washington."

Şi din Italia care şi ea a fost stăpânită pe atunci în mare măsură de puterile francmasonice, au fost trimise mesaje „frăţeşti"[29]), şi la sosirea sa pe pământul francez, pentru a participa la tratativele de pace dela Versailles, Wilson a primit din partea lojelor francmasonice din Algeria mesaje de bucurie şi de deosebită satisfacţie „pentru marea operă francmasonică" pe care o îndeplineşte, „marele lor frate."

Dacă ne mai gândim că la tratativele dela Versailles Wilson, Clemenceau şi Lloyd George au format „consiliul celor trei", în care calitate a participat deci personal la toate desbaterile pentru fixarea condiţiunilor de pace, atunci ajungem la concluzia că părerea unora că Wilson ar fi fost un idealist de cea mai pură esenţă şi că dacă s'a abătut dela idealismul său e că a fost silit de ceilalţi — e cu totul lipsită de temeiu.

[28]) Op. cit. 23, pag. 274—276.
[29]) Op. cit. 23, pag. 282 şi 283.

Afară de aceasta nu Northcliffe, ci Wilson cu cele 14 puncte ale sale a stârnit, după cum rezultă şi din atâtea mărturii americane, cel mai mare ecou în opinia publică mondială. Aşa scrie bunăoară George Sylvester Viereck în „Spreading Germs of Hate" („Sămânţa urii"): „Meritul principal îi revine preşedintelui Wilson. Cele 14 puncte ale sale au fost trompetele din Ierichon al căror sunet a surpat zidurile Puterilor Centrale."

Harold D. Lasswell, profesor pentru ştiinţe politice la Universitatea din Chicago, a scris într'un studiu despre „Tehnica Propangandei în războiul mondial" următoarele rânduri: „Dacă Foch a fost marele generalisim pe frontul militar, Wilson a fost în schimb marele generalisim pe frontul propagandei. Discursurile sale au fost un neîncetat apel la revoltă; el şi Lenin sunt cei mai de seamă revoluţionari ai timpului nostru." Iar în alt loc acelaşi Lasswell mai scrie şi următoarele: „Sub raportul propagandei a fost o faptă măiastră. Căci Wilson fabrica otrava pe care celelalte organe ale propagandei o picurau atâta timp în vinele popoarelor, până când acestea cădeau răpuse."

Aşadară concetăţeni de ai lui Wilson sunt aceia care ne atestă că Wilson n'a nutrit intenţii serioase cu cele 14 puncte ale sale, ci că le-a folosit doar în scop propagandistic.

Şi D-rul Hans Thimme dela Arhivele Statului crede că Wilson „a contribuit în cea mai largă măsură la inducerea în eroare a poporului german."[30])

Sunt mărturii destul de serioase care ne arată însă că cele 14 puncte nici n'au fost elaborate de Wilson. Astfel Wilhelm Pauler şi „Serviciul Mondial" socot că Walter Lippman ar fi autorul lor, pe când Bang socoate că ele au fost elaborate de către centrala propagandei americane cu scopul expres de a submina rezistenţa morală a poporului german.[32]) Wilson n'a avut aşadară în această chestiune decât rolul de a le lansa în lume cu autoritatea şi prestigiul de care se bucura pretutindeni. Aşadară cu cât analizăm cu mai multă atenţie activitatea idealistului Wilson, cu atâta ne dăm seama că dânsul n'a fost decât doar o unealtă docilă a anturajului său iudeo-francmasonic.

In îngâmfarea sa grotescă, acest bărbat nu s'a dat în lături de a se compara până şi cu Hristos. Hristos — a declarat dânsul — a creat un ideal, dar n'a arătat cum să-l realizăm în mod practic. El însă — marele Wilson — a izbutit să creeze prin Liga Naţiunilor o sinteză care să cuprindă amândouă laturile problemei![33]) Se ştie că şi ridicolul poate să aibă un efect ucigător asupra unui om. Ramolismentul care l-a cuprins pe fostul preşedinte al Statelor Unite câţiva ani după războiul mondial, a îndeplinit această operă de distrugere.

Am amintit mai sus de Northcliffe[34]) şi de rolul important pe care l-a avut propaganda în primul război mondial. Credem că e bine să ridicăm puţin cortina şi'n acest sector al activităţii americane, pentru a ne da astfel mai bine seama de toate maşinaţiunile urzite împotriva poporului german.

[30]) Dr. Hans Thimme: „Weltkrieg ohne Waffen", pag. 153.
[31]) Op. cit. 10, pag. 99. — „Serviciul Mondial" din 1. 8. 1939.
[32]) Op. cit. 16, pag. 75.
[33]) Dr. Hermann Schramm: „Bildnis eines seltsamen Heiligen" în „Völkischer Beobachter" din 23. 4. 1939.
[34]) Părerea răspândită că Northcliffe (Harmsworth) ar fi de origine jidovească pare a nu corespunde adevărului.

Nu e un lucru neobişnuit ca partidele în luptă să se acuze reciproc în ce priveşte vina de a fi deslănţuit un războiu. Marile progrese tehnice au furnizat şi acestui fel de războiu mijloace noui de acţiune. Se pare însă că răutatea şi josnicia omului a sporit într'o măsură încă şi mai mare decât tehnica. Căci campania propagandistică din timpul războiului mondial întrece în josnicie totul ce s'a produs până atunci în acest domeniu.

Astfel Englezul Ponsonby constată că'n 1914/18 s'au spus mai multe minciuni decât în toată istoria omenirii de până atunci.[35]) Dar nu acesta a fost lucrul hotărîtor, ci josnicia diabolică de a folosi minciuna ca pe una dintre armele cele mai primejdioase şi infame ale războiului.

Centrala propagandei engleze „Crewe House" lansa în lumea largă cele mai infame minciuni cu privire la poporul german şi conducătorii săi, căutând să-i discrediteze în faţa opiniei publice mondiale. Să ne amintim numai de faimoasa ştire a tăierii mânilor copiilor, a crucificării Canadienilor sau a extragerii grăsimii din cadavrele soldaţilor germani — pentru a ne da seama până la ce josnicie se cobora propaganda duşmană din timpul acelui război mondial. Ultima versiune a fost lansată printr'o fotografie falşificată care a fost trimisă mai întâi în China, cu gândul că va trezi o impresie mai puternică într'o ţară în care cultul morţilor e atât de răspândit şi respectat. Şi într'adevăr minciuna aceasta a izbutit să stârnească o imensă indignare care s'a propagat apoi din China în lumea întreagă şi le-a furnizat astfel duşmanilor de atunci unul dintre cele mai puternice mijloace de propagandă împotriva noastră. Abia 7 ani după războiu, când această infamie dăduse de mult roadele dorite, un general englez a mărturisit pe faţă a fi autorul acelei infamii, fapt care a ajuns şi'n discuţia parlamentului englez. Acesta s'a mulţumit să asigure guvernul german de inexactitatea acelei versiuni. Aşa de „cavaleresc" a acţionat poporul care, în îngâmfarea purietană de care e cuprins, se crede a fi „sortit de Providenţă de a fi puterea care să realizeze cel mai mare bine de care a avut vreodată parte omenirea."[36])

Se vede că pentru a îndeplini această misiune a comunicat ziarul „Times" din 1 Octomvrie 1914 cititorilor săi că trupele germane sunt însoţite de o serie întreagă de specialişti — incendiatori, înzestraţi cu maşini speciale şi care au fost instruiţi în acest scop prin cursuri speciale ţinute la Universitatea din Berlin. Pe lângă aceasta fiecare trupă ar mai avea şi câte o grupă de artişti de cinema a căror misiune e de a reprezenta persoane civile care ar fi tras asupra trupei.[37])

Primejdia acestor poveşti inventate de propaganda inamică nu consta doar în faptul de a le fi lansat odată în lume, ci de a le fi repetat mereu şi mereu timp de ani de zile şi de a le fi difuzat până'n cele mai îndepărtate colţuri ale lumii pentru a le imprima adânc în sufletele tuturor popoarelor.

Propaganda inamică se folosea cu precădere de imagini fotografice, pentrucă acestea exercită totdeauna o influenţă mai puternică decât cuvântul scris.

E de remarcat că unele minciuni au mai fost folosite şi'n alte războaie, aşa încât aveau de acum o vechime respectabilă. Profesorul Lasswell face cu prilejul acestei constatări remarca sarcastică: „Originalitatea e un lucru de dorit, dar nu e chiar indispensabil."

Fireşte că Germanii au fost mereu arătaţi ca fiind aceia care au provocat în mod conştient războiul, că ar fi atacat cu răutate şi şiretenie o lume paşnică şi binevoitoare. Până şi versiunea „ameninţării" Americei s'a arătat a fi un produs al minciunilor engleze.[39])

Această propagandă mincinoasă a duşmanilor, întreţinută timp de ani de zile cu o înverşunare curat diabolică, a izbutit să stârbească cu atâta mai mult prestigiul german în lume, cu cât guvernul de atunci al Reichului a crezut de a sa cuviinţă să nu rectifice şi să nu riposteze cu nimic faţă de avalanşa aceasta de zvonuri atât de compromiţătoare pentru demnitatea şi onoarea unui popor. Guvernul de atunci se referea mereu la dreptul său şi la armele germane şi socotea că aceasta e de ajuns, declarând pe faţă că nu-l va imita pe duşman în ce priveşte folosirea mijloacelor de propagandă. Când, sub presiunea evenimentelor, guvernul german s'a hotărît totuşi să ia măsuri de combatere a propagandei inamice, a fost de acum prea târziu, căci duşmanul era prea înaintat în acest domeniu, decât să-l fi putut ajunge vreodată sau să-i fi putut anihila acţiunea. Unde mai punem că cel ce a fost însărcinat cu executarea acestei misiuni propagandistice a fost domnul Erzberger! Pentru a simplifica lucrurile ar fi fost mai bine să-l fi numit încaltea pe Northcliffe!

Există câteva mărturii care ne arată efectul care l-a produs propaganda inamică în rândurile propriilor săi cetăţeni. Astfel Georg Sylvester Viereck ne povesteşte despre un american bogat care a fost atât de impresionat de vestea ciuntirii copiilor, încât se hotărîse să înfiinţeze un cămin pentru aceste victime ale barbariei germane. Mare i-a fost însă surpriza, când, după terminarea războiului, i s'a adus la cunoştinţă că cu toate investigaţiile întreprinse asemenea copii n'au putut fi aflaţi nicăiri?

Viereck mai vorbeşte şi'n altă parte despre impresia care a produs-o propaganda inamică, afirmând că opinia publică americană fusese cu totul supusă influenţei propagandei de război a Anglo-Americanilor. Totuşi într'o privinţă Viereck s'a înşelat amarnic. „Dacă ni se va mai predica vreodată ura împotriva unui popor", scria el, „atunci ne vom aduce aminte de poveştile despre Canadienii crucificaţi, despre copilul belgian cu braţele tăiate şi despre extragerea grăsimii din cadavre omeneşti"; atunci socoate autorul „Americanii nu vor mai deveni

[35]) Op. cit. 22, pag. 17—18.
[36]) Op. cit. 25, pag. 1.
[37]) Hermann Wanderscheck: „Weltkrieg und Propaganda", pag. 138.
[38]) „Hinter den Kulissen des französischen Journalismus", de un redactor din Paris, pag. 225—226.
[39]) Op. cit. 9, pag. 111.

și a doua oară victimele unui scamator." Din păcate iată că în această privință nu s'a schimbat nimic, decât doar că „scamatorul" nu se mai numește Northcliffe, ci Roosevelt.

Un alt reportaj arată în cuvinte ca acestea rezultatele propagandei inamice: „Noi uram cu o ură colectivă care era ridicolă. Într'o adunare ținută sub patronajul bisericii, un orator ceruse ca dacă va fi prins împăratul Germaniei, atunci să fie aruncat într'un cazan de păcură și fiert de viu. La auzul acestor cuvinte, toți cei prezenți s'au urcat pe scaune pentru a-și urla consimțământul lor."[40])

Că aceste rezultate ale propagandei numai ridicole n'au fost, o dovedește această izbucnire de ură, publicată în „Brooklyn Eagle":

„... 50 de ani au pregătit Germanii acest război. 50 de ani au muncit ei ca niște vite și au economisit pentru a omorî umanitatea și a proclama „Deutschland über alles". Acum să lucreze ei alți 50 de ani, 100 de ani, 200 de ani sau și mai mult, pentru ca ei și copiii lor și generațiile germane care vor mai veni după ei să înțeleagă și să-și dea bine seama timp de secole de enormitatea pe care au comis-o Germanii împotriva lui Dumnezeu și a omenirii."[41])

In prefața unei cărți despre intrarea în război a Americii, cititorul e invitat să se transpună în anii 1914/17 „când episcopii făceau rugăciuni pentru a determina intrarea în război, iar uzinele de armament plăteau dividende de 200%, când America plutea pe valurile tulburi ale propagandei, când pe scurt o democrație iubitoare de pace, desorientată, rău informată și aţâţată până la extaz, a intrat în cel mai mare război al ei."[42])

In altă carte „The Poison in Americas Cup" („Otrava în pocalul Americei") citim aceste rânduri:

„Niciodată n'au mai fost induși în eroare și înșelați în așa măsură milioane de oameni inteligenți, nicicând n'a fost propaganda atât de puternică, nicicând cenzura atât de nerușinată. Nici când n'a fost adevărul atât de prigonit, iar minciunea și falșitatea atât de răspândite."

Iar Brisbane a scris în presa Hearst:

„Am fost nevoiți să răspândim despre Germania tot felul de minciuni care ne treceau prin cap și să încercăm a le crede noi înșine."[43]) Toate acestea sunt în fond opera lui Northcliffe care a zăbovit în anul 1916 luni de zile în Statele Unite pentru pregătirea propagandei și care după plecarea sa a lăsat acolo după propria sa mărturisire „150.000 de dolari și 10.000 de agenți bine instruiți."[44]) Englezul Hamilton Fyfe a zis despre Northcliffe că e „ministru pentru distrugerea credinței germane în biruință". Alții l-au numit „cel mai victorios general al Antantei"[45]) și „Napoleonul celei de a 7-a puteri mondiale."[46]) Ziarul „Daily News" însă l-a caracterizat încă din 1914 ca pe un „jurnalist incendiator, gata oricând să arunce lumea în flăcări."[47]).

Aceste aprecieri oglindesc îndeajuns de bine importanța rezultatelor obținute prin propagandă, dar și calitatea mijloacelor folosite.

In tratativele dela Washington au fost fixate următoarele directive pentru propaganda îndreptată împotriva Puterilor Centrale: Mai întâi atacarea concentrică a partnerului celui mai slab care a fost Austria, prin alimentarea tendințelor de independență a popoarelor negermane, într'al doilea rând concentrarea propagandei și împotriva Germaniei, cu scopul de a desparte poporul de conducătorii săi.

Mijloacele folosite cu acel prilej au fost pe scurt următoarele: Scrisori falșificate de ale prizonierilor; ziare militare falșificate; o colecție de citate din scrisori autentice, găsite asupra soldaților germani căzuți în prinsoare și trimise lor de către diferite rude, scrisori care cuprindeau tot felul de lamentări și despre care a zis un ofițer francez într'o lucrare despre Verdun, că constitue, „un concert zgomotos de nemulțumiri"[48]); mai bine de 65 de milioane de foi volante, atât de iscusit redactate, încât George Sylvester Viereck a putut să spună că numai „urechi bine școlite ar fi putut auzi în acele cuvinte mărăitul leului britanic."[49]) Cu cât rafinament s'a lucrat rezultă și din faptul că foile volante ale dușmanului fuseseră redactate până și'n diferite dialecte germane — o dovadă că propaganda inamică stătea în legătură cu trădatori de țară „germani". Semnificativă e în această privință afirmația lui Campbell Stuart că „multe lucruri interesante și dramatice nu vor putea fi destăinuite niciodată, căci în acest caz mulți care au prestat prețioase și primejdioase servicii, ar fi expuși printr'o asemenea destăinuire la tot felul de pedepse."[50]) Numai așa se și poate explica faptul că „Times" a fost în măsură să anunțe, cu două zile mai înainte de a fi izbucnit, marea grevă din Ianuarie 1918 din industria germană a armamentului.[51])

Articole de ale presei opoziționiste germane și mai ales jidovești ofereau și ele adesea dușmanului un material propagandistic foarte bun. Dar cu deosebire nefastă a fost acțiunea grupului de emigranți care-și desvolta propaganda din Elveția și printre care se aflau și pe atunci mulți Jidovi. Ajunge bunăoară dacă ne amintim de avocatul iudeu care a jucat un rol important și'n asociația scriitorilor germani, Dr. Richard Grelling, al cărui pamflet infam „J'accuse"! („Eu acuz!") a fost răspândit de către propaganda dușmană în 10 limbi diferite — până și'n limba chineză! — și'n milioane de exemplare în toată lumea. Propaganda inamică a fost în măsură să se mândrească încă în 1917 în cuvinte ca acestea: „Dacă astăzi aproape toată lumea îi cunoaște pe cei vinovați, dacă cel din urmă cetățean neutral știe cine poartă vina izbucnirii acestui război, atunci trebue să constatăm că lucrul acesta se datorește înainte de toate cărții „J'accuse!"[52])

[40]) Op. cit. 23, pag. 22—23.
[41]) Op. cit. 25, pag. 25.
[42]) „Amerikas Weg in den Weltkrieg" în „Reichswart" din 6. 2. 1941.
[43]) Op. cit. 16, pag. 49.
[44]) Op. cit. 37, pag. 176.
[45]) Op. cit. 38, pag. 224.
[46]) Dr. Gerhard Krause: „Die britische Auslands-Propaganda", pag. 43.
[47]) Op. cit. 25, pag. 8.
[48]) Op. cit. 30, pag. 165.
[49]) Op. cit. 30, pag. 221.
[50]) Campbell Stuart: „Die Geheimnisse aus Crewe House". Precuvântare.
[51]) Op. cit. 46, pag. 30.
[52]) Op. cit. 30, pag. 69—70.

Această clică de criminali a stat în legătură directă cu banchierii Warburg, Schiff și Comp. și a fost finanțată cu sume mari de Jidovul american Otto Kahn.[53]) E profund rușinoasă pentru noi declarația lui Lloyd George făcută în Parlamentul britanic. Când a cerut mijloace noui pentru scopuri de propagandă, premierul britanic a zis cu acel prilej: „Germanii nu pot fi biruiți decât tot prin Germani."[54])

Această gigantică ofensivă de minciuni și calomnii a fost pornită cu concursul tuturor oamenilor și instituțiilor care erau în situația de a contribui într'o măsură oarecare la influențarea opiniei publice. Până și știința și religia și-au avut rolul lor în această ofensivă. Firește însă că partea leului la zugrumarea morală a poporului german i-a revenit și de astă dată presei, „această sminteală zgomotoasă și sucită din inima Europei" — cum s'a exprimat „New York Times" imediat după izbucnirea războiului.[55]) Northcliffe a mărturisit odată că izbucnirea războiului mondial a fost determinată de 52 de ziare engleze, franceze și ruse. Firește însă că aceasta nu înseamnă câtuși de puțin că aceste ziare ar fi reprezintat interesele popoarelor lor. Numeroase ziare depe toată suprafața pământului au primit știrile lor prin concernul Northcliffe și stăteau sub dependența financiară a acestuia. De altmintrelea se știe cât de mare e puterea iudaismului în acest domeniu. Northcliffe n'a fost Jidov, dar prin agitația sa de război dânsul susținea conștient ori inconștient interesele jidovești.

Acum o sută de ani „baronul" Montefiore (Blumenberg) s'a adresat consângenilor săi Jidovi în felul următor:

„Câtă vreme nu avem în mânile noastre presa, e zădarnic totul ce faceți. Noi trebue să ajungem în stăpânirea întregii prese mondiale sau să exercităm o influență asupra ei, pentru a orbi și a muuce în eroare popoarele."

Iudaismul însă se fălește în „Protocoale" de a fi „organizat" de acum în acest sens marea putere care este presa. „Cu puține și neinsemnate excepții, presa e astăzi în mânile noastre." Intr un alt loc al „Protocoalelor" însă scrie: „Prin presă noi am izbutit să ne exercităm influența din umbră."

Intr'o conferință ținută în fața universității din Ierusalim, oratorul a susținut că „nu inzădar" s'a dedicat iudaismul ziaristicei. In mânile sale ziaristica e „o foarte bună armă a iudaismului în lupta sa pentru existență. In sfârșit și-au dat seama și arienii că ideea iudaică îi pătrunde și pe ei încet și eficace ca o otravă."[56])

Și'ntr'adevar această otravă jidovească a infectat toată presa. Mult lăudata „libertate a presei" e una dintre cele mai înșelătoare noțiuni din vocabularul democrat. In această privință avem numeroase mărturii de ale ziariștilor tuturor țărilor. Ziaristul francez de care am amintit adesea ne descrie în cartea sa mesele care le-au fost oferite în timpul războiului mondial în Geneva ziariștilor de către patronii lor și la care „sticlele de șampanie nu se mai sfârșeau. Ei (patronii) au fost aceia care au făcut ca flămândele vite ale condeiului să devină doar niște marionete în mânile lor darnice."[57]) Intr'o altă ordine de idei același ziarist francez zice că presa e organul „care-i dă poporului în cantități dozate cu iscusință otrava ucigătoare."[58]) In alt loc tot dânsul bicuiește în cuvinte aspre „marea mulțime de ziariști care se lasă cumpărați" și „inimaginabila corupțibilitate a presei franceze", pe care o numește pur și simplu „un grajd de porci."[59])

Ziarul „Journal du Lot" (Cahors) a confirmat în Octomvrie 1940 părerea sa în cuvinte ca acestea: „Niciodată și în nici o țară din lume n'a mai existat o atât de teribilă mașină a înșelăciunii."[60])

Infine mai adaogăm și mărturia unui ziarist american care a declarat în anul 1895 în New York la o festivitate a presei:

„... Munca ziaristului din New York constă în a distruge adevărul, a minți cu încăpățânare, a se închina lui Mammon și a-și vinde țara și rasa pentru pânea cea de toate zilele ... Noi suntem uneltele și vasalii unor oameni bogați care ne stăpânesc de după culise. Noi suntem marionete; ei trag de sfoară-și noi jucăm."[61])

George Sylvester Viereck crede că metodele de propagandă ale lui Northcliffe prin care — după mărturia lui Hamilton Fyfe — „minciunile au fost fabricate cu aceeași grijă ca și muniția de către alte uzine", „sunt mai eficace decât gazul toxic, mai molipsitoare decât malaria și mai ucigătoare decât ciuma." Campbell Stuart relevă cu satisfacție faptul că această propagandă oficială a minciunii organizate a fost o armă capabilă „să țină loc câtorva corpuri de armată."[62]) Iar „Times" afirma în numarul său din 30 Octomvrie 1918 că activitatea lui Northcliffe a scurtat razboiul cu cel puțin un an și le-a cruțat inamicilor noștri neaumarate vieți omenești și foarte importante cheltuieli.

Astfel e și explicabil că după încheerea armistițiului Northcliffe a putut să recolteze omagiul care i-a fost adus de către guvernul britanic „pentru munca deosebit de prețioasă cu care a contribuit la prăbușirea dramatica a dușmanului atat in Austria cat și a Germania."[63])

Câțiva ani mai târziu Northcliffe a murit cu sufletul zdruncinat. Se simțea mereu prigonit de Germanii care nu puteau să uite răul ce le-a facut. Astfel acest mare maestru al minciunii și al agitației lipsite de scrupule și-a primit la sfârșit răsplata cuvenită, restabilindu-se astfel echilibrul dreptății providențiale.

Cât despre tratativele de „pace", un ziar englez afirma în mod batjocoritor că „singurile voci democrate care vor răsuna acolo, vor fi acelea ale Puterilor Centrale învinse!"

[53]) Op. cit. 38, pag. 235.
[54]) Op. cit. 25, pag. 18.
[55]) Op. cit. 46, pag. 35.
[56]) „Die Aktion", 1939, pag. 5.
[57]) Op. cit. 38, pag. 234.
[58]) Op. cit. 38, pag. 265.
[59]) Op. cit. 38, pag. 77 și 234.
[60]) „Die Aktion", 1940, pag. 68.
[61]) Op. cit. 23, pag. 303.
[62]) Op. cit. 50, pag. 43.
[63]) Op. cit. 50, pag. 198.

Germania a fost astfel nevoită să păşească pe cel mai greu drum al ispăşirii din întreaga sa istorie, pentrucă a urmat calea slăbiciunilor şi a credulităţii sale, în loc s'o urmeze pe cea a datoriei — oricât de aspră ar fi fost aceasta.

Deşi poporul german a căzut victimă campaniei de minciuni şi calomnii, totuşi reprezentanţii săi au fost întimpinaţi — după „Temps" din 2 Mai 1919 — la Versailles cu următoarele cuvinte: „Dumneavoastră staţi aici în faţa judecătorilor D-voastre, pentru a da socoteală asupra celei mai mari crime din istorie. Veţi minţi din nou, căci minciuna vă este înnăscută. Dar băgaţi bine de seamă! Nu e uşor să minţi, când ştii că aceia pe care îi vezi şi-i auzi, ştiu de mai înainte că vei minţi."[64])

La 5 Decemvrie 1918 Wilson a părăsit în fruntea delegaţiei americane de pace, pe bordul vaporului „George Washington", portul New York pentru a participa la tratativele de pace dela Versailles. Delegaţia era formată din 156 de inşi, printre care se aflau 117 Jidovi! Aceasta a fost aşadară reprezentanţa poporului american! Henry Ford scrie despre aceasta: „Francezi care au văzut cu stupefacţie cum mii de Jidovi din toate părţile pământului se adunau acolo şi colaborau în calitate de consilieri extraordinari pe lângă capii statelor, au denumit conferinţa de pace „conferinţa cuşer". Cu deosebire în delegaţia americană numărul Jidovilor a fost atât de mare încât a stârnit pretutindeni o mare senzaţie."[65]).

Vaporul pe care se îmbarcase Wilson purta aşadară numele aceluia care în testamentul său politic i-a avertizat pe Americani să rămâie departe de orice amestec în conflictele europene. Se prea poate ca asemenea gânduri să-l fi preocupat pe Wilson când a zis către cei ce-l însoţeau că această călătorie va duce sau la unul dintre cele mai mari succese sau la cea mai mare tragedie. E cunoscut lucru că aceste gânduri ale lui Wilson s'au şi realizat. Fără rezultat au rămas şi îndemnurile preşedintelui de mai târziu Hoover care i-a scris lui Wilson la Versailles: „E în joc onoarea Statelor Unite; dacă Statele Unite nu vor ţine cu toată puterea la aceste 14 puncte, atunci îşi vor pierde pentru totdeauna onoarea."[66]) Totul a fost zădarnic. Wilson a căzut în propria sa cursă şi a devenit doar o unealtă oarbă în mâna anturajului său iudaic. S'a întors deci dela Versailles ca un om politic sfârşit, pentru ca nu peste îndelungată vreme să se prăbuşească şi trupeşte.

Cu sentimente cu totul diferite au părăsit reprezentanţii iudaismului conferinţa dela Versailles. Căci nu poporul german — cum vestise Scheidemann într'o orbire prostească — ci „poporul ales" a biruit pe toată linia. Iudaismul a obţinut privilegiul de a fi reprezentat la tratativele de pace printr'o delegaţie proprie care să reprezinte astfel dorinţele şi interesele iudaice. Acestea fuseseră fixate încă cu trei ani mai înainte în USA şi anume în „Jewish Bill of Rights". Revendicările lor principale au fost: completa egalitate de drepturi pentru „minorităţi" în toate ţările şi rezolvarea problemei Palestinei. E cât se poate de instructiv să vedem cum iudaismul care de altmintrelea s'a camuflat mereu sub masca unei minorităţi religioase, a început să aibă aici revendicări de ordin naţional. Dorinţele iudaice au fost în întregime aprobate şi un reportaj iudaic scrie cu o deosebită satisfacţie că „li s'a dat totdeauna cea mai mare atenţie."[67])

E pentru prima oară că iudaismul a fost reprezentat ca atare printr'o delegaţie proprie la o conferinţa internaţională de pace. Avea deci de ce să fie mulţumit cu succesele dobândite.

Nici n'au fost singurele. Inzestrarea armatelor a adus enorme bogăţii în buzunarele iudaice. Ziarul „New York Post" socoate că războiul mondial a făcut să se ivească 22.000 de noui milionari, iar Henry Ford, bazat pe izvoare iudaice, afirma că dintre milionarii din New York nu mai puţin de 75% au fost Jidovi. „Iudaismul", scrie Ford, „din Statele Unite a eşit din acest război cu mult mai puternic de cum a intrat."[68]) Triumful iudaic că „războiul mondial a umplut casetele noastre cu aurul lumii intregi" a fost pe deplin îndreptăţit. Iuda se simţea nu fără dreptate singurul biruitor propriu zis al marelui război. Cu aceasta el a izbutit să ajungă la cea mai mare putere din tot cursul istoriei sale. Triumful său nu cunoştea margini. Agentura telegrafică iudaică din Iaffa a adresat în Iulie 1920, din ordinul marelui rabin al Ierusalimului, următorul apel către Jidovii din lume:

„... Jidovul apare de acum înainte ca adevăratul monarh al lumii. Ţări ca Rusia, Germania, Austria stau sub dominaţie iudaică. Jidovii sunt conducătorii popoarelor. In curând vor veni la rând şi celelalte ţări şi popoare şi Jidovii îşi vor întinde steagul asupra lumii întregi."

Dar potrivit firii sale, Jidovul devine vorbăreţ şi lăudăros, ori de câte ori îi merge bine. Acestei însuşiri a sale îi datorăm noi unele preţioase destăinuiri. Aşa, bunăoară, ziarul „Jüdische Rundschau" a scris următoarele rânduri în 1921:

„Când a izbucnit războiul mondial, ceata noastră stătea gata şi pregătită pentru marea operă ... Eram pregătiţi să împlinim speranţele poporului nostru."

E clar. Dar şi mai deschis s'a exprimat Jidovul Ravage, originar din România, care a scris în numărul din Februarie 1928 al revistei „Century Magazine" din New York: „... Noi am fost cauza ultimă nu numai a ultimului război, dar şi a tuturor războaielor." Aceasta e doar o singură frază dintr'o serie de mai multe articole. Mărturisirile atât de comunicativului domn Ravage cu foarte hazardatele sale divagaţii în domeniul religios i-au alarmat până şi pe consângenii săi, care s'au văzut siliţi să scoată repede din circulaţie numerele respective ale revistei „Century Magazine". Cu toate acestea ne-a reuşit să ne procurăm unul din exemplarele originale.

[64]) Op. cit. 38, pag. 242.
[65]) Op. cit. 1, vol. 2, pag. 37.
[66]) Othmar Krainz: „Juda entdeckt Amerika", pag. 107—108.
[67]) Walter Freund: „Die großen Unbekannten in der amerikanischen Weltpolitik", pag. 173—178.
[68]) Op. cit. 1, vol. 2, pag. 30.

Incă în prima parte a articolului nostru am atras atenţia asupra faptului că stările de lucru din America trebuesc judecate numai prin prizma influenţelor lor reciproce cu celelalte părţi ale lumii. Astfel imaginea ce ne-am făcut-o până acum ar fi incompletă, dacă n'am arăta ce repercusiuni au avut asupra Germaniei evenimentele descrise.

Astfel facem mai întâi constatarea generală că'n timpul războiului mondial iudaismul din Germania a sprijinit cu toate puterile sale năzuinţele iudaismului mondial, slăbind astfel puterile de rezistenţă ale ţării. Şi această afirmaţie poate fi atestată cu o serie întreagă de citate. Dar aceasta ar depăşi cu mult caracterul acestui articol şi spaţiul ce-l avem la dispoziţie, aşa încât suntem obligaţi să renunţăm la ele şi să ne mulţumim doar cu această afirmaţie generală. Nu putem însă să nu relevăm faptul că Germania imperială nu le-a dat Jidovilor nici o atanză care i-ar fi îndreptăţit să ia o atitudine duşmanoasă faţă de ea. In Germania imperială n'a existat nici o mişcare antiiudaică. In secolul aşa numitei „asimilări", aşadară la începutul secolului al 19-lea, în nici o altă ţară nu le-a fost Jidovilor în aşa măsură netezită calea cum a făcut-o cu prisosinţă idealismul german, „obiectivitatea" germană şi aiurelile umaniste. Cu eforturi minimale şi fără rezistenţe importante Jidovii izbutiseră să cucerească o poziţie după alta şi să ajungă repede la avere şi la putere şi să exercite o influenţă până şi la Curtea imperială.

Dar în anii 1918/1933 Germaniei i-a fost dat să cunoască atât de bine recunoştinţa casei lui Iuda, încât ea nu va mai uita niciodată învăţătura pe care a tras-o din evenimentele de atunci.

(Serviciul Mondial)

Serviciul de Informaţii, un monopol iudaic

Sunt mai bine de 100 de ani de când Jidovii au început să împânzească lumea cu serviciul lor de informaţii. Cea mai mare parte a lumii stă încă şi astăzi sub influenţa acestuia. Cu alte cuvinte: transmiterea de ştiri a devenit pentru Jidovi un scop în sine. Ştirile primite erau prelucrate şi redate într'un anumit fel, bineînţeles nu cu scopul de a informa obiectiv lumea, ci de a o influenţa în sensul dorit de iudaism.

Intr'adevăr Jidovii din toată lumea au participat intens la desvoltarea serviciului de informaţii. Ei recunoscuseră de mult că transmiterea de ştiri le putea fi de mare folos, atât în viaţă comercială cât şi'n finanţe. Astfel se ştie că însuşi Rothschild şi-a dobândit averea graţie unui rapid şi perfect serviciu de informaţii.

Ceea ce s'a zis despre viaţa comercială şi finanţe se poate zice şi despre cea politică. Fără agenţiile de ştiri, complet jidovite, Jidovii cu greu şi-ar fi putut consolida poziţiile în aşa măsură încât să poată provoca în cele din urmă războiul contra Germaniei antiiudaice.

Agenţiile telegrafice internaţionale se răspândiră pretutindeni ca un păianjeniş. Marii capitalişti erau acţionarii lor şi ele stăteau cu totul în serviciul marilor interese financiare şi politice.

Trei sunt stâlpii pe care se sprijinea tot serviciul de informaţii al Jidovilor: Agenţia Havas în Franţa, Biroul Reuther în Anglia şi Biroul telegrafic Wolff în Germania, ultimul bineînţeles nu mai până la 1933.

Agenţia Havas fu înfiinţată la 1835 de către Jidovul Charles Louis Havas. Coborîtor dintr'o veche familie de Jidovi sefarzi, acesta se născu la Rouen în ziua de 5 Iunie 1783. Chiar scurt timp după înfiinţarea agenţiei sale de informaţii, Havas a şi început să facă afaceri splendide cu informaţii privitoare la mersul bursei. Această agenţie a ştiut să desfăşoare o vie activitate şi în anii care urmară îşi creă o adevărată reţea de filiale.

La 1840 influenţa agenţiei Havas devenise atât de importantă, încât l-a făcut pe Honoré de Balzac să scrie următoarele rânduri:

„Publicul ar putea crede că există mai multe ziare, pe când în realitate nu există decât unul singur ..."

„Din motive economice ziarele parisiene au renunţat să mai facă cheltuieli pe care le suporta într'o măsură cu atât mai mare Havas care-şi crease acum un monopol din întreprinderea sa. Ziarele nu mai sunt nevoite să traducă ştirile din ziarele străine, cum făceau până atunci şi să întreţină atâţia agenţi, ci ele-i achitau lui Havas o anumită sumă în schimbul ştirilor ce le primeau la anumite ore ..."

Există numai un singur ziar, şi acesta e redactat de dânsul şi serveşte drept izvor de informaţie pentru toate celelalte ziare."

In anul 1879, după moartea fiului lui Havas, agenţia fu transformată într'o societate pe acţiuni. Acţionar principial a devenit baronul jidov Erlanger, protejatul Jidovilor baron Hirsch şi Arthur Meyer. In ultimii ani ai existenţii sale, agenţia Havas intrase în mânile Jidovului Jacques Stern care sprijinindu-se pe puterea banului şi pe prietenia ministrului de interne Sarraut, fu însărcinat cu controlul acestei agenţii. Vedem aşadară că agenţia Havas a trecut dintr'o mână jidovească într'alta. Un ziar francez a descris în felul următor formidabila putere de care se bucura această agenţie de informaţii:

„Printr'o convorbire telefonică Havas poate să deslănţuie o campanie de presă, de dreapta sau de stânga, să provoace o panică la bursă sau o răscoală sponsă, să creeze un conflict diplomatic, să răstoarne un guvern."

Nici cu agenţia Reuter n'au stat lucrurile altfel. Reuter, întemeetorul ei, se chema cu numele său adevărat Israel Beer Josaphat. El s'a născut la Kassel în 1816 ca fiu al rabinului Samuel Beer Josaphat. In 1832 intră ca practicant la banca Benfey din Göttingen. Oraşul Göttingen stătea pe atunci sub impresia invenţiei telefonului electric de către pro-

fesorii Gauss şi Weber. Tânărul Israel Beer Josaphat îşi dădu seama de importanţa acestei invenţii pentru transmiterea de ştiri şi urmări cu mult interes desvoltarea invenţiei. Ca Jidov se gândi bine-înţeles imediat la posibilitatea exploatării ei în condiţiuni cât mai avantajoase.

Apoi se stabili la Marienwerder ca speculant şi la Berlin ca librar. Aici se botează la 1847 şi-şi însuşi numele de Paul Julius Reuter, preocupându-se însă mereu de posibilitatea unei rentabile exploatări a nouii invenţii. După o bancrută frauduloasă se mută dela Berlin la Aachen, unde instală o poştă cu porumbei pentru a transmite cele mai noui ştiri financiare dela bursa din Paris la cea din Berlin.

Dela Aachen trecu la Paris şi intră acolo în serviciul agenţiei Havas. La agenţia Havas lucra pe atunci şi întemeetorul agenţiei telegrafice Wolff. In 1849 acesta părăsi împreună cu Reuter agenţia Havas, se emancipă şi plecă în Germania. Intre aceste trei agenţii a existat aşadară totdeauna o legătură strânsă. Aachenul avea pe atunci o poziţie deosebit de favorabilă, prin faptul că acolo se realizase prima legătură telegrafică mai importantă şi se întretăiau liniile telegrafice prusiene cu cele franceze. Reuter deschise la Brüssel o filială, întreţinând afară de legătura telegrafică şi o legătură poştală de porumbei cu Londra. Poliţia prusiană sezisându-se însă de legăturile poştale stabilite de Reuter, acesta plecă în străinătate. Tocmai atunci se instalase cablul submarin dela Dower la Calais.

In anul 1851 îşi făcu apariţia la Londra şi înfiinţă împreună cu Jidovul Dr. Engländer primul birou de informaţii londonez. Prin acest birou el putu să-şi dobândească în curând o situaţie privilegiată în această atât de jidovită capitală. La început întreprinderea se restrânse numai la transmiterea de informaţii comerciale şi de bursă, devenind astfel indispensabilă pentru comercianţii de efecte şi pentru speculanţi. Insuşi Reuter ajunse prin speculă şi prin combaterea brutală a concurenţei să dobândească monopolul în transmiterea de ştiri.

O telegramă-Reuter publicată de ziarul „Times" la 1 Ianuarie 1859 despre întâlnirea lui Napoleon al III-lea cu ambasadorul austriac a stârnit enormă senzaţie. Reuter a înţeles să ţie lumea în încordare prin ştiri politice senzaţionale şi câştigase în felul acesta partida. In curând ziarele lumii întregi, cu deosebire însă cele engleze, preferau ştirile agenţiei Reuter, ajungând astfel sub dependenţa sa.

Până la 1865 agenţia a fost condusă ca proprietate familiară de Julius Reuter. El înfiinţă în acel an Reuters Telegram Company and Bernhard Wolff. Cum am amintit mai sus, Wolff mai întreţinea la rândul său şi o agentură în Germania.

Dacă i se părea necesar să obţie cât mai repede importante ştiri economice şi politice din regiuni în care nu se instalase încă legătura telegrafică, dânsul primea permisiunea de a instala imediat acea legătură. Astfel el aşează în Irlanda un cablu dela Cork la Crookhaven, fapt care i-a permis ca în timpul războiului civil din America să publice ştirile chiar cu câteva ore înaintea de sosirea lor din Statele Unite la Liverpool.

Unul dintre cele mai mari succese de bursă îl obţinu Reuter de pe urma asasinării preşedintelui american Lincoln. In 1865 el stabili o legătură proprie între Londra şi Hanovra prin instalarea unui cablu submarin între aceste oraşe. Reuter urmărea cu aceasta montarea unei propagande împotriva lui Bismarck.

Un deosebit interes prezintă împrejurările în care a ajuns Reuter la titlu său de noblete! Folosind corupţia şi mita, el intră mai întâi cu ajutorul unui mijlocitor în legătură cu casa de Sachsa-Coburg-Gotha. Apoi răspândi în „Times" şi în toate celelalte ziare engleze vestea falsă despre iminenta sa înălţare la rangul de baron. Urmarea a fost că în 1871 primi titlul de baron; afară de asta regina Victoria îi conferi lui şi descendenţilor săi, ca o deosebită distincţiune, permisiunea de a purta numele de Sachsa-Coburg ca titlu ereditar.

După moartea sa întâmplată la 1899, fiul său Herbert Reuter luă conducerea agenţiei şi urmă în mod credincios căile bătătorite de tatăl său. El înţelese să intre în legătură şi cu Foreign Office. Astăzi toată presa engleză care se află în mâni jidoveşti e organizată în „News-papers Proprietors Association", proprietatea biroului Reuter. Ea formează cu „Press Association" trustul Reuter.

Intreţinând strânse legături cu Reuter, Jidovul Bernhard Wolff preluă influenţarea opiniei publice în Germania. Bernhard Wolff se născu în 1811 la Berlin şi se îndeletnicea înainte vreme, pe când nu se ocupa încă de ziaristică, cu traduceri din limba engleză şi franceză.

Pe la 1840 deveni proprietarul ziarului „Berliner Bank-Börsen- und Handelszeitung" şi preluă în 1848 conducerea administrativă a ziarului „National-Zeitung" al cărui proprietar deveni în 1855. In 1848 înfiinţă biroul telegrafic de corespondenţă Bernhard Wolff („Telegraphisches Korrespondenzbüro Bernhard Wolff") care puse pentru prima oară noua invenţie a telegrafiei în serviciul presei. Cum firele de telegraf mergeau doar până la graniţa ţării, Wolff înfiinţă filiale în principalele capitale europene. Mai târziu înfiinţă pe lângă biroul său central şi câte o filială la Frankfurt, München, Stuttgart, luă asupra sa filiala germană a agenţiei Reuter şi ajunse astfel la o situaţie privilegiată sub toate raporturile. După războiul germano-francez dela 1870—71, biroul telegrafic Wolff (WTB) fu transformat într'o societate pe acţiuni a cărei conducere o menţinu Wolff până la 1875. Astfel WTB-ul a fost una dintre cele mai mari întreprinderi internaţionale de corespondenţă de care se serveau şi guvernele până la revoluţia naţională din 1933.

Cât de mare preţ pun Jidovii tocmai pe asemenea puncte de sprijin ale puterii lor, reese şi din cuvintele ce le-a adresat Jidovul francez Arthur Meyer dela ziarul „Gaulois" unui Francez. El îi dete următorul sfat: „Nu vă sprijiniţi pe un ziar, nici pe „Gaulois", nici pe oricare altul. Puneţi cu orice preţ mâna pe una sau mai multe agenţii de informaţii. Agenţia permite o influenţare anonimă. Ea este o armă cu atâta mai sigură, cu cât nimeni nu se sinchiseşte de ea."

Jidovii s'au priceput să inventeze şi informaţii cu caracter special: ştirile mincinoase. Sunt cunoscute ştirile mincinoase din timpul războiului mondial despre pretinsa cruzime a trupelor germane de ocupaţie, ştiri răspândite în toate ţările lumii de agenţiile jidoveşti Reuter şi Havas.

Războiul mondial a fost un bun prilej pentru biroul Reuter de a inunda lumea cu ştiri de tendinţă jidovească. Puţinele cabluri prin care Germania fusese în legătură cu lumea, fuseseră distruse încă la începutul războiului de marina engleză, aşa încât Germania nu avea posibilitatea să se puie în legătură imediată şi directă cu lumea de dincolo de Ocean. Radio încă nu exista şi astfel cititorii din cele mai îndepărtate colţuri ale lumii puteau să afle numai ceea ce le oferea Reuter. Tocmai aceste ştiri mincinoase au contribuit destul de mult la intrarea Statelor Unite în războiu.

De atunci aceste metode nu s'au schimbat de loc. Iată numai câteva din ştirile falşe şi mincinoase răspândite de agenţiile jidoveşti în actualul războiu.

Mai întâi cazul „Athenia" al cărui scop principal a fost aţâţarea opiniei publice, mai ales a celei americane, împotriva Germaniei.

După Reuter, soldaţii germani să fi omorît la 11 Septemvrie 1939 într'o biserică pe toţi locuitorii unei comune de lângă Graudenz, iar preotului să-i fi tăiat nasul şi urechile.

De ani de zile se vorbeşte mereu de foametea şi revoluţiile din Germania.

Iată deci numai câteva din ştirile mincinoase cu care Jidovii bombardează zilnic lumea.

In războiul actual însă serviciul de informaţie al Jidovilor întâmpină oarecari piedici. Transmiterea de ştiri nu mai este un monopol al agenţiilor jidoveşti, ci s'a încins o luptă enormă pentru cucerirea opiniei publice.

Pe de o parte e Germania şi marele ei aparat de lămurire publică, pe de altă parte e agenţia Reuter cu ştirile ei mincinoase.

Trei erau stâlpii pe care se sprijinea serviciul de informaţii jidovesc. Doi dintre ei au căzut. In anul 1933 biroul Wolff încetă de a mai exista. Puterea agenţiei Havas fu şi ea înfrântă după capitularea Franţei în 1940.

Astăzi popoarele ariene nu mai sunt silite să primească ştirile ticluite şi răspândite de trei Jidovi.

Astăzi aceste popoare sunt libere să-şi aleagă izvorul de informaţie după bunul lor plac.

(Serviciul Mondial)

Cărţi bine documentate asupra iudaismului

Autori	Titlul cărţii	Editura
Edouard Drumont	La France juive	Flammarion, Paris
	Les Protocoles des Sages de Sion	La Vieille France, Paris
Roger Lambelin	Le Règne d'Israël chez les Anglo-Saxons	Bernard Grasset, Paris
H. de Vries de Heekelingen	Israël. Son passé, son avenir	Librairie académique Perrin, Paris
H. de Vries de Heekelingen	L'Orgueil juif	Revue Internationale des Sociétés Secrètes, Paris
H. de Vries de Heekelingen	Les Protocoles des Sages de Sion constituent-ils un faux?	A. Rochat-Pache, Lausanne-Cité
H. de Vries de Heekelingen	Le Talmud et le non-Juif	Attinger, Neuchâtel
Léon de Poncins	Société des Nations, Super-Etat maçonnique	Beauchesne, Paris
Léon de Poncins	La mystérieuse Internationale juive	Beauchesne, Paris
Léon de Poncins	Israël, Destructeur d'Empires	Mercure de France, Paris

„Deşi după dreptul vechi jidanii n'aveau voie nici sinagogi de piatră să aibă, astăzi ei au drept în mijlocul capitalei havra lor, iar asupra ţării ei s'au svârlit ca un păle negru de corbi, espropriind palmă cu palmă pe ţăranul încărcat de dări, sărăcit de împrumuturi spre a-şi plăti dările, nimicit prin dobânzile de Iudă, ce trebuie să le plătească negrei jidovimi".

Mihai Eminescu, 1879.

Autori	Titlul cărţii	Editura
Léon de Poncins	L'énigme communiste	Beauchesne, Paris
Léon de Poncins et E. Malynski	La Guerre occulte	Beauchesne, Paris
Vanderpyl	L'Art sans Patrie ... un mensonge	Mercure de France, Paris
Henri Prado-Gaillard	La Condition des Juifs dans l'ancienne France	Presses universitaires, Paris
Léon Brasat	Synthèse de la Question juive	Sorlot, Paris
Louis Thomas	Toussenel	Flammarion, Paris
Jean de la Hersе	L'Eglise et les Juifs	Editions de la Porte latine, Vichy
Jean de la Hersе	Judaïsme et bolchevisme	Editions de la Porte latine, Vichy
Dr. Montandon	Comment reconnaître le Juif?	Nouvelles Editions françaises, Paris
Jean Drault	Histoire de l'Antisémitisme	Editions C. L., Paris
Jean Drault	Drumont, La France juive et La Libre Parole	Société française d'Editions littéraires et techniques
Lucien Pemjean	La Presse et les Juifs	Nouvelles Editions françaises, Paris

Institutul nostru

şi-a lărgit din nou cadrul activităţii sale prin editarea unei ediţii polone şi arabe a buletinului său de informaţii.

Nu ne îndoim că cetitorii noştri români vor aprecia jertfele mari care le facem în interesul luptei noastre comune împotriva coaliţiei mondiale a iudeo-bolşevismului şi-şi vor achita cu punctualitate abonamentul.

În România acest abonament poate fi achitat la:

Rumänische Bankanstalt, Bucureşti, Str. Lipscani, 31—33
pentru
Dresdner Bank, Frankfurt am Main, conto 49537.

Director: Kurt Richter. Redactor-şef: Erich Schwarzburg. Adresa: „Welt-Dienst", Frankfurt am Main, Postschliessfach 400. Abonamentul: pe jumătate de an 3 RM, pe un an 6 RM; pentru România: pe jumătate de an 100 de lei, pe un an 200 de lei. A se menţiona ediţia în limba dorită. / Plăţi: în Germania la: Dresdner Bank, Depositenkasse H, Frankfurt a. M.; sau Postscheckkonto Frankfurt a. M. nr. 5201; în România la: Rumänische Bankanstalt, Bucureşti, str. Lipscani 31—33, pentru Dresdner Bank, Frankfurt a. M.; în Ungaria la: László Levatich, Postsparkassenkonto nr. 40703, Budapesta; în Danemarca la: Kopenhaga, Postscheckkonto nr. 4277; în Suedia la: Stockholm, Postscheckkonto nr. 4277; în Finlanda la: Kansallis Osake Pankki, Helsinki, conto nr. 49537, Dresdner Bank, Frankfurt a. M. / Reproducerea permisă şi chiar dorită, dar numai cu menţionarea sursei (Serviciul Mondial, Frankfurt a. M.) şi trimiterea a 2 exemplare justificative.